

การระลึกเหตุการณ์

พระเทพสิงหนราจารย์

P1610

กัมมัฏฐานนี้สำคัญ ระลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ ขอให้ท่าน ตั้งใจทำ หนักเอาเบาสู คนที่เขาว่าร้ายเป็นมหาเศรษฐีเขา ลำบากมามาก เขาอดทนมามาก นี่แหละท่านทั้งหลายความดี ความชอบนี้ไม่ใช่คนอื่นทำให้ เราทำตัวเอง เราได้ดีไม่ได้ดีไม่ใช่ สบาย ผู้ใหญ่เป็นโตก็ใช้ว่าสบาย ถ้าหากว่ากินแล้วก็นอน นอนแล้วก็กิน ไม่ทำอะไรเลยนั้น กำลังทำชั่วโดยไม่รู้ตัว หาก ท่านพบความลำบากเท่าไร ก็จงภูมิใจคิดว่าท่านลำบากเพราะ กำลังทำความดี ถึงจะไปทำงานให้คนอื่นก็ถือว่าทำดี ความดี ของเราที่ทำไว้จะติดตัวเราไปจนสู่สัมปรายภพ ไม่มีสูญหาย การเดินจงกรมก็จะติดตัวเรา สร้างความดีให้ติดตัวเราไปใน อนาคตข้างหน้า ขอให้ท่านไม่สู้ใคร ไม่หนีใคร แล้วมันสร้าง ความดีไว้ ต้องได้ดีแน่นอน

กัมมัฏฐานทำให้เราระลึกชาติได้อย่างไร ถ้าเรารวบรวมสติ ไว้ได้มากจะระลึกเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีต สตินี้สำคัญมาก สติ

แปลว่าระลึก ระลึกชาติของเราเองโดยเฉพาะ มีหลายท่านที่ระลึกชาติได้ ตัวอย่างเช่น โยมสุม ทองยิ่ง ระลึกชาติได้ ถึงสามชาติ ชาติที่หนึ่งคือ ครั้งอดีตที่เป็นปัจจุบันที่เกิดมา ชาติที่สอง เมื่อชาตินั้น ครั้งที่สาม เมื่อชาติโน้น สามารถจะรวบรวมและนำมาพูดได้ โยมสุม นั้นเป็นคนไม่ช่างพูด แต่เก่งทางด้านคิด มีปัญญาแก้ไขปัญหา **กัมมัฏฐานเป็นการใช้กรรมไม่ใช่เป็นการตัดกรรม** ถ้าเราสตรระลึกได้ ด้วยการกำหนดตัวอย่างเช่น โยมอ่อน บ้านอยู่บ้านหงส์ อำเภออุทุมพร จังหวัดอุทุมพร เมื่อปี ๒๔๙๔ มาเจริญกัมมัฏฐานที่วัดพรหมบุรี นั้น พร้อมกับหมอลอ ที่โดนฆ่าตาย ก็ระลึกชาติได้เช่นกัน แต่โยมอ่อน เมื่อสมัยโบราณ ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่ก็จะมีอายุประมาณ ๑๐๐ ปี ตอนที่แกมานั่งกัมมัฏฐานก็อายุมากแล้ว พอโยมอ่อน นั่งกัมมัฏฐาน ก็ระลึกไปเรื่อย ๆ ตั้งสติ คือตัวกำหนดนี้เอง กำหนดชะตากรรมของเราเอง คือกำหนดอริยาบถ กำหนดรู้ กำหนดเข้าใจ แจ่มในจิตคิดมีปัญญา คนเรา มีความคิดไม่ตรงกันก็เพราะอย่างนี้ คนหนึ่งคิดอย่างหนึ่ง อีกคนคิดอีกอย่างหนึ่ง แต่ก็เป็นความคิดดีคิดถูกในทางของเขา แต่ไม่ถูกของเรา เพราะวิสัยทัศน์ไม่เหมือนกัน คนมีนิสัยไม่เหมือนกัน คนชอบก็ชอบไม่เหมือนกัน ถ้าเกิดไปชอบตรงกัน

เข้า มีจิตใจตรงกัน มันก็นับถือกัน รักนับถือซึ่งกันและกัน ถ้าเราเจริญกัมมัฏฐานจะรู้ได้ทันที ว่าคนนี้เพี้ยน คนนี้ไม่ถูก แต่เราจะต้องไปพูดทำไม

โยมอ่อนนั้น เมื่อตอนยังเป็นเด็ก ในสมัยโบราณต้องเรียนโรงเรียนวัด โยมอ่อนเรียนหนังสือที่วัดเก่าชิ่ง อำเภอพรหมบุรีที่ข้างวัดมีตาแป๊ะ คนหนึ่งค้าเรือข้าวบ้านติดกับวัด และก็มีโรงยาฝิ่นอยู่แถววัดเตย คนยากจนติดยาฝิ่นแต่ไม่มีเงิน จึงมาขโมยของ ของตาแป๊ะที่วัดเก่าชิ่ง เอาของมีค่าไปหมดเลย ตาแป๊ะจึงมาจ้าง โยมอ่อน ซึ่งตอนนั้นเป็นเด็กวัดเก่าชิ่ง ไปฆ่าขียาในโรงยาฝิ่น ในราคา ๒ บาท แล้วเอาปืนแก๊ป มาให้ไปฆ่าคน ตอนนั้นโยมอ่อนยังเป็นเด็กมาก ยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร จึงรับจ้างไปยิงสมองขียาในโรงฝิ่นถึงแก่ความตาย เมื่อยิงเสร็จโยมอ่อนก็ว่ายน้ำข้ามแม่น้ำเจ้าพระยากลับมาวัดเก่าชิ่ง จึงไม่รู้ว่าใครยิง ไม่มีใครสงสัยว่าจะเป็นเด็กวัดเป็นคนยิง และเมื่อก่อนหลวงพ่อดัดเก่าชิ่งเป็นเกจิอาจารย์มีชื่อเสียงมาก ในเรื่องเครื่องรางของขลัง แต่ไม่ได้สอนกัมมัฏฐาน แล้วโยมอ่อนก็ลืมนไปแล้วว่าเคยไปฆ่าคนตาย พอบวชแล้วก็ออกจากวัด ไปมีครอบครัวจนอายุ ๗๐-๘๐ ปี มีลูกหลานมากมาย โยมอ่อน มาหนึ่งกัมมัฏฐานที่วัดพรหมบุรี เป็นเวลา ๓ เดือน ตอนนั้นอาตมายังอยู่ที่วัดพรหม

บุรี ในสมัยก่อนอาตมาสอบอารมณ์นักปฏิบัติ ทุกวัน แล้วโยม
อ่อนนี้ก็บอกกับอาตมาว่า ปวดหัวมาก ยุบหนอพองหนอไม่มี
ดับตลอด ไปหาหมอ หมอก็บอกว่าไม่เป็นอะไร อาตมาก็เลย
ให้นั่งทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะให้เข้าผลสมาบัติด้วยกัน โยมอ่อน
แกก็ระลึกชาติได้ พอมาสอบอารมณ์แกก็ร้องให้ บอกว่าเมื่อ
ตอนอายุ ๑๘ ปี อยู่วัดเก่าชั่ง ไปยิงคน ขี้ยาตายคาที่ อาตมา
ก็เลยบอกให้เดินจงกรม นั่งสมาธิ ทั้งวันทั้งคืน นั่งแผ่เมตตา
อุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ดุคิดว่าเขาจะอโหสิกรรม
ได้ไหม จะได้หมดเวร เพราะถ้าทำถึงเข้าญาณจะไม่กลับไป
ฆ่ากันอีก ตัวเช่น องคุลีมาล ฆ่าคนมาตั้ง ๙๙ แล้ว ยังเป็นพระ
อรหันต์ได้

ปรากฏว่าคนที่ตาย เขาไปเกิดแล้ว อยู่บ้านแพนอำเภอส
เสนา ก็มาปรากฏขึ้นแล้วบอกว่าไม่เอาเวรเอากรรม ต่อท่าน
เราเลิกจองเวรจองกรรม ณ แต่บัดนี้ โยมอ่อนก็นิมิต
เครื่องหมายว่า **“ข้าพเจ้าไม่ทราบ ก็ต้องขอภัย ไม่น่าที่จะไป
ฆ่าท่านตาย”** ต่อมาก็ลองไปสืบดู ชื่อนี้ นามสกุลนี้ ที่บ้านแพน
อำเภอสเสนา ก็มีจริง และคนนั้นก็อายุมากแล้ว ในตอนนั้น
อาตมาก็ไปด้วย ก็ไปเจอเจ้าตัว และได้เล่าความหลังให้ฟัง แต่

เขาก็ไม่รู้แล้ว เพราะมาเกิดใหม่แล้ว จะเห็นได้ว่าไปเกิดแล้วก็ยังอโหสิกรรมได้

อีกคนหนึ่งซึ่งอยู่จังหวัดพิจิตร อาตมาบวชใหม่ ๆ ก็ไปงานเขาเรื่อย ปีละครั้งเขาทำบุญให้ปู่ตายาย แต่มีเจ้าหนุ่มคนหนึ่งย้ายมาจากภาคใต้ มาปลุกกระท่อมอาศัยที่เขาอยู่แล้วก็รับจ้างหามน้ำมันยาง รับจ้างหามขี้ได้ และบ้านนี้ถ้าทำบุญเขาต้องมา แล้ววันนั้นไม่กินข้าว อิ่มตลอดวัน เขาก็ลือกันว่ามาชอบลูกสาวบ้านนี้ พอทำมาหาได้ ก็ซื้อที่ไว้ได้ตั้ง ๕๐๐ ไร่ ท่านทั้งหลายจำไว้ถ้าท่านทำกรรมฐานถึงขั้นระลึกชาติได้ จะรู้ว่าคนนี้เป็นปู่ของคนบ้านนี้ ตายไปแล้วไปเกิดอยู่ภาคใต้ ทำให้คนๆ นี้อยากจะมาอยู่ที่พิจิตร มาเช่าที่อยู่ทำมาหาได้จนกระทั่งซื้อที่ได้หมด แล้วก็ยกให้บ้านนี้หมดเลย และลูกหลานบ้านนี้จะไปโรงเรียนก็จะรับอาสาไปส่ง และให้เงินค่าเล่าเรียน อาตมาก็ถามว่า ทำไมถึงผูกพันกับบ้านนี้ เขาก็ตอบว่าไม่ทราบ เห็นลูกหลานบ้านนี้แล้วก็สงสาร ชาวบ้านเลยลือว่ามาติดพันลูกสาวเขา บัดนี้เขาตายแล้ว แต่ก่อนตายก็ยกสมบัติให้บ้านนี้หมด

ท่านทั้งหลายจำไว้นะ ถ้าวันไหนเราดีใจอิมอกอิมใจไม่อยากจะกินข้าว วันนั้นญาติเราอุทิศบุญกุศลมาให้เราแน่ แต่เราก็ไม่รู้ว่าใคร บางวันเราเศร้าใจเหลือเกิน บางวันเหน็ดเหนื่อย

หัวใจ ข้าวปลาไม่อยากทาน ทั้งที่ไม่มีเรื่องอะไร แสดงว่า
ลูกหลานของเรามีทุกข์มาก แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร ถ้าท่านเจริญ
กัมมัฏฐานถึงขั้นสูงแล้ว จะทราบว่าเป็นใคร

อาตมาจะเล่าเคล็ดลับให้ฟัง ไม่เคยเล่าให้ใครฟัง มันมี
ระลึกเหตุการณ์ได้หลายๆ อย่าง ถ้าคนเรามีใจตรงกันผูกพัน
กัน มันจะต้องมีอะไรกัน ถ้าใครเข้ากัมมัฏฐานถึงจุดนั้นได้ ก็
จะรู้ได้เองไม่ใช่เรื่องเหลวไหล แต่ทุกวันนี้มีวัดตั้งหกหมื่น แต่
จะหาวัดที่หนึ่งกัมมัฏฐานนั้นมีน้อยมาก ถ้าต้องการจะระลึก
เหตุการณ์ในชีวิต ใช้สติตัวเดียวเท่านั้นขยายความไปได้ตั้ง
๑๐๘ คนเราเมื่อชาติก่อน จะเป็น พุทธ หรือคริสต์ หรืออิสลาม
มาเกิดในตระกูลนั้นๆ เขาก็รู้สัมปชัญญะ ถ้าเขาทำมาติด
วิญญาณมา แปลว่ารู้อย่างละเอียด รู้ได้ด้วยความเข้าใจ ใครไป
ทำหยาบคายเขาจะไม่ชอบ และคนเราจะดูได้อีกอย่างหนึ่ง คือ
ดูตอนใกล้ตาย เวลาใกล้ตายเป็นอย่างไรมาก่อนบางคนกำมือกำไม้
ให้ยุ่งยากไปหมด เป็นนิมิตเครื่องหมายว่าเขาต้องรับกรรม
อย่างนี้ บางคนเคยไปตีไก่ เวลาตายก็จะเอามือชนกัน จน
ตาย และบางคนไม่เคยเป็นญาติกันมาตั้งแต่ชาติก่อน แต่ก็ไป
ช่วยกัน เหมือนอย่างละคร เหมือนอย่างลิเก มีทั้งอิจฉา รัชยา
มีทั้งโมง ๓ โมง ถ้าใครมีโมง ๓ โมงช่วยคนนั้นมี คือ

๑. โมงขาว คือ บุญกุศลที่เราเจริญกัมมัฏฐานได้ ช่วยเราได้แน่นอน

๒. โมงแดง คือ ชาติ ปู่ย่าตายายของเขาช่วย

๓. โมงดำ คือ วิญญาณช่วย เราต้องแผ่ เมตตาให้ผีปีศาจ ราชทูต

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า อดีตที่ผ่านอย่าไปพูด อย่าไประลึกถึงเลยปล่อยให้ลืมเสีย คิดแต่ปัจจุบัน ในชาตินี้เท่านั้น พอ ไม่ต้องไปคิดถอยหลังถึงอดีต ถ้าใครทำกัมมัฏฐานได้ก็จะระลึกได้ เมื่อระลึกได้ก็ต้องทำใจเข้มแข็งอดทน พระพุทธเจ้าทรงระลึกได้ถึง ๘๐ อสงไขย ประลัยแสนกัป ชาติสุดท้ายท่านระลึกเวสสันดรได้ บริจาคทานในชาติสุดท้าย คนที่จะเป็นพระพุทธเจ้าได้ต้องบริจาคทาน ให้ทุกอย่างหมดตัว

ฉะนั้นถ้ามีอะไรให้ระลึกเสมอ อย่าขาดสติฯ พยายามท่องไว้ อย่าไปโลภมากอยากได้ของเขา ยิ่งให้ยิ่งได้ ให้จำตรงนี้ไว้ ไม่ใช่อยากได้ของเขามาเป็นของเรา ถ้าเป็นของเราก็ให้รักษาไว้ ไม่ใช่เป็นการโลภ บางท่านเข้าใจผิด คิดว่าอยากมีเงินมีทอง เป็นของเราเอง พอเงินทองเป็นของเราเองแล้วยังจะเป็นการโลภอีกหรือ ไม่ใช่อย่างนั้น การหากินอย่างสุจริต หากินมาด้วยความเหนื่อยยาก ได้มาด้วยปัญญา ได้มาด้วย

น้ำพักน้ำแรง อันนี้จะเป็นโลกได้อย่างไร ไม่ใช่อย่างนั้น การ
ที่โลกอยากได้ของเราที่ไม่ได้ทุกจริตผิดศีลธรรม ก็เป็นฝ่ายดี
เป็นกุศล โลกอยากได้ของเขาที่ไม่ใช่เป็นของเรา เป็นอกุศล
เท่านั้นเอง

ธรรมชาติ การปวดเมื่อยนี้เป็นของธรรมชาติ ไม่ใช่ของ
ปรุงแต่งมา มันเกิดเองโดยธรรมชาติ เป็นเหตุเป็นผล ทำให้
เรารู้เหตุรู้ผลได้มากมาย อะไรคือส่วนเหตุ อะไรคือส่วนผล
อะไรคือส่วนเหลือ ก็เติม ถ้าเกินก็ตัด เพื่อปฏิบัติธรรม จะได้รับ
กฎแห่งกรรม ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ระวังชาติได้ที่ไปทำบาปไว้

กฎแห่งกรรมนี้ ถ้าอาตมาไม่ได้ทำ อาตมาจะรู้หรือว่าคอ
จะหัก เพราะปัญญาในตัวเราเองนี้มันบอกเราว่า ท่านไปหักคอ
นก ที่ไหนก็รู้เลย นี่เรียกว่าระลึกเหตุการณ์ ว่าเราทำกรรมไว้
และปัญญาในตัวก็ทำให้อาตมารู้ว่าทำไมต้องแขนหัก ก็เพราะ
ไปหัก ปีกนก และยิงนกกระสาพอยิงปีกหักมันบินไม่ได้ มันก็
วิ่งด้วยขยาวยๆ ของมัน ตอนนั้นอาตมายังเด็กจึงวิ่งไม่ทันมัน
พอวิ่งไล่จับมันได้ ด้วยความเหนื่อยและโมโหจึงขามันหักเลย
มันดิ้นใหญ่เลย ต่อมาอาตมาก็ขาหัก

สมัยก่อนเมื่อตอนที่อาตมาอยู่ที่วัดพรหมบุรี อาตมาช่วยเจ้
คนหนึ่ง อยู่ที่จังหวัดนครนายก เขารวยมาก แต่อาตมาก็ไม่

เคยไปบ้านเขา เขาเอารถมาหากินทางสิงห์บุรี รถเขาเสีย เขามายืมเงินเอาตมาเพื่อเอาไปซ่อมรถ เอาตมาก็เลยนึกว่าเขาต้องมาทวงหนี้แน่ จึงรีบไปหายืมเงินจากญาติโยมในตลาดปากบางมาให้เขา หลายครั้ง ครั้งละ ๓ พัน ถึง ๕ พันบาท รวมหลายครั้งก็ประมาณ ๒-๓ หมื่นบาท ตอนนั้นเขากำลังตั้งครรภ์จนลูกในครรภ์คลอดออกมาจนโตและแต่งงานไปแล้ว เขาก็ยังไม่เอามาคืนให้อาตมาเลย เอาตมาต้องหาเงินไปใช้หนี้ที่ตลาดปากบาง ตั้ง ๓ ปีจึงจะหมด ถ้าใครหนึ่งกัมมัฏฐานจะรู้ว่าเราเป็นหนี้เขาเพื่ออะไร เขาเป็นหนี้เราหรือเราเป็นหนี้เขาอย่างไร เราไปงานเขาคิดว่าจะได้เงิน กลับไปเห็นบ้านเขาใหญ่โต มีรถสิบล้อ ตั้ง ๒๐ กว่าคัน

เอาตมาเจริญสมาธิภาวนา ถึงได้รู้ว่า เราไปเอาของยายเจ้านี้ก่อน เมื่อชาติก่อนเราเป็นหนี้เขาเป็นแสน แต่ชาตินี้เขามาเอาคืน แค่หมื่นสองหมื่น ก็ปลงตก เอาตมาก็ลองไปถามชาวบ้านที่แถวบ้านเจ้ คนนี้ว่า เจ้คนนี้เคยมีชื่อเสียงเสียหรือไม่ในเรื่องหนี้สิน ชาวบ้านแถวนั้นบอกว่าไม่มีเลยเรื่องชื่อเสียงในเรื่องนี้ เพราะเขามีเงินเยอะ เอาตมามานึกหันมุมกลับ เราดีใจมากที่ได้ใช้หนี้เขา ที่เราไปเอาเงินเขาเมื่อชาติก่อน

สร้างโบสถ์ สร้างศาลา สร้างวัด สัก ๑๐ หลัง ก็ยังไม่เป็น
ญาติกับพระพุทธศาสนา คนเป็นญาติกับพระศาสนานั้นต้อง
บวชแล้วปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะบวชพระหรือบวชเนกขัมมะ
ถ้าบวชแล้วปฏิบัติธรรมก็เป็นญาติกับพระพุทธศาสนา